

ЦИЈЕНА:

за Црну Гору на годину 10 перп., на по год.
5 перп.; ван земље 15 франака у злату.за Црну Гору број 10 ПАРА
за СТРАНЕ ЗЕМЉЕ БРОЈ 20 ПАРАЛИСТ ИЗЛАЗИ
УТОРНИКОМ И ПЕТКОМ

ВЈЕСНИК

АДРЕСА:

„Вјесник“ Цетиње, (Црна Гора)

ADRESSE:

„Vjesnik“ Cetinje (Montenegro)

РУКОПИСЕ ВАЉА СЛАТИ УРЕДНИШТВУ „ВЈЕСНИКА“
А ПРЕТПЛАТУ И ОГЛАСЕ АДМИНИСТРАЦИЈИ
ОГЛАСИ СЕ НАПЛАЋУЈУ ПО ПОГОДБИ

Цетиње, 20 јуна

Над цијелом Босном и Херцеговином проглашено је опсадно стање.

Дошло је и сувише касно, пошто су до његовога проглашења некажњено извршена најтежа насиља над тамошњим Србима и њиховом имовином. Сад ће у тијем српскијем земљама бити мир, и то одозго, тако да ће својом копреном скривати од очију свега свијета право стање. Објава опсаднога стања, у које се баца цио један народ због жаљења и опште осуде достојнога злочина двојица младића, не стоји ни у каквој сразмјери са њиховим дјелом. Тијем је сарајевском атентату са службене стране, бар у његовим посљедицама, дано *политичко* обиљежје. Ради злочина двојице има да испашта цио народ! Мјера много неправична, и она ће обратити на себе осјећање гњева, тако да у срцу незаслужено кажњених неће остати мјеста за гнушање над злочиним.

Опсадно стање неће успјети да око Босне и Херцеговине начини непробојан зид, преко којег неће моћи да пријећу погледи контроле. Надамо се, да, поред осталих сврха, проглашење опсаднога стања нема и тај задатак, да такву контролу учини тежом. Данас све европске просвијећене државе сачињавају заједницу општега напретка, тако да се једна не може удаљити од контроле друге, нити се тој контроли, у извјесној мјери, могу чинити замјерке. Као год што се бечка штампа у великој мјери интересује погромима над Јеврејима у Русији, тако ће се и многи други интересовати погромима над Србима у Босни и Херцеговини. Па и интерес је самијех оних, који су прогласили сада опсадно стање у Босни, да контролу јавности траже и у најширој мјери допусте, не ограничавајући се само на бечке и пештанске листове, у чију се објективност, у овим приликама, у иностранству не може вјеровати.

Поводом сарајевске трагедије запажена је једна друга појава, која заслужује коментаре.

Полуслужбена бечка штампа на браја пуно узрока сарајевском атентату, од којих су многи злочинамјерно измишљени или неозбиљни. Није додирнут ни један од правих узрока. Њих брижљиво крију. Атентаг означавају као плод агитације *са стране*, као израз болесних мозгова и запаљене фантазије. И ништа више! Ко је за сва то припремио земљиште, не помињу, ма да веома добро знају, да су такве појаве посљедица система, који их је однеговао. На даље окривљују један дио српске штампе, која тобоже слави таква дјела, прибављајући им нове присталице. Што се тиче штампе, бечки су листови на првоме мјесту у величању анти социјалних злочина. Сјетимо се са-

мо револуције у Русији и држања бечке штампе том приликом! Она је створила читав култ нихилизму, разумије се кад је у питању мрска јој Русија. Сваки руски нихилиста и атентатор био је од ње слављен као осветник човјечанства. Дражећи противу Русије, није ни помишљала да у своју сопствену кућу баца бомбе нових разорљивих мисли и да подстиче подражавање. Није ни помишљала, да нове мисли не познају државне границе, нити за њих има царинских пријегледа већ оне иду као облаци по небу, да се спусте у плусак кад буду за то атмосферске погодбе најпогодније. А те су атмосферске погодбе у Босни и Херцеговини све на окупу, и бечка штампа поврх тога дала им је доста хране. Јер кад су нихилисти у Русији хе-

роји по тврђењу бечких листова, зашто, логично, не би такви исти злочинци то исто били и у Аустро-Угарској? Бечка је штампа наметнула ту наопаку логику запаљивим мозговима на земљишту Монархије, и нека сада никога не окривљује. С једне стране њено величање таквих злочина у непријатељском логору, с друге стране системом стварање погодаба за иста на сопственом земљишту, — ето, то су узроци сарајевском атентату, то и никакви други. Навођење и измишљање других узрока има сврху да прикрије сопствену кривицу и умањи одговорност пред цивилизованим свијетом. Та одговорност није мала, пошто се из искуства зна да у једној земљи не бивају чести политички атентати без неких дубљих узрока у домаћем злу.

Послије сарајевске трагедије

Вијести из Мостара.

Љубљански лист „Словенац“ орган словеначких клерикала, јавља да је у Мостару приликом демонстрација противу Срба *запаљен један дио вароши*. 200 Срба мостарских је ухапшено а 70 их је погинуло.

Да ли је ова вијест истинита и у којем облику још није познато.

Услед смрти Насљедника све су трговине у Сарајеву биле затворене. Демонстрацима чије је било лако да у њих продрну, те су носили собом сјекире и друге алате, којима су најприје разбијали врата.

И из ове се чињенице види колико је полиција била „немоћна“.

Руски прсти

Најприје бечки „Рајхспост“, па за њим лондонски „Дејли Кроникл“ оптужује због атентата у Сарајеву и саму Русију, тврдећи да у истоме има њених прстију.

Клерикални бечки „Рајхспост“ мрзи све што је словенско. Он свуда види уображену словенску опадност, особито руску. Његовим измишљотинама противу Русије нема краја. Његову неосновану оптужбу протурили су у лондонски лист они исти, који су измислили и Прохаскину аферу. Чудновито је да ову недостојну измишљотину саопштава и „Сарајевски Лист“, званични орган босанске владе!

Цензура

Мршаве и тенденциозне вијести бечког „Кореспонденц-Бироа“ једва дају најбљећу слику о страшној катастрофи која се оборила на српски народ у Аустро-Угарској. У Сарајеву је уведена најстрожија цензура над телеграмима и писмима, а исто тако у свима другим мјестима гдје су приређени *погроми* против Срба. Стање је очајно и црње него што се може замислити.

„Гвоздена рука“

Бечки војнички лист „Милитерише Рундшау“, онај исти, који је поводом напада на Сјенокос предлагао да аустријска војска Ловћен једностранно заузме, одобрава демонстрације противу Срба у Босни и Хер-

цеговини и препоручује аустријској влади да се на Србе одмах примјени политика „гвоздене руке“.

Како пише „Преса“

Бечка „Нова Слоб. Преса“, толико позната по својој мржњи противу свега што је словенско, користи се инсценираним демонстрацијама противу певачких Срба у Сарајеву и читавог српског народа уопште, те тијем поводом овако пише: Јучерашњи дан у Сарајеву демонстрације и излив гњева на улици противу људи, на које се по- сумњало да су у вези са *крвожедним српским фанатизмом*, показале, да *стационарност гласног града Босне горко осјећа и осјећује атентат*. Јуче је на улицама Сарајева учињена изјава у корист Монархије и такво расположење је доказ, *да наш културни рад у Босни и Херцеговини није био узалудан и да је ухватио дубок корјен*. Обадвије поменуте земље, које су нам дане на Берлинском Конгресу, *послије тешкога рада освојене су такође и духовно, и никад их неће мо аустити из шака*. Крв надвојводе Франца Фердинанда још више спаја однос између Босне и Монархије, а од српских фанатика извршено убиство још више него прије *прави питањем части одбрану и сваке стоје те земље целокујном нашом снагом*.

Даље појединости погрома

Хрватски листови доносе управо страшне појединости о погрому над Србима у Сарајеву и осталим мјестима Босне и Херцеговине.

Испочетка је био мали број демонстраната у Сарајеву. Полиција их је потискивала из улице у улицу, пошто би извршили дивљаштва, али их није растјеривала.

Из српске школе изнесено је све покућство и уз дивље покликне на улици је сјечено. Том приликом је ногама згажена српска застава.

Митрополит Летица је био за вријеме демонстрације у Митрополији, кад су на овој лупани прозори, и том приликом је рађен.

Одмах за тијем пошао је код шефа земаљске владе да изјави своје саучешће поводом атентата на Насљедника.

Пљачкаши демонстранти били су подијељени у групе, које су се биле растуриле по разним улицама и сложено су, на очиглед војске и многобројне полиције, радили на истом циљу: рушењу српских тековина.

У једном телеграму из Сарајева загребачким листовима вели се да је полиција била потпуно немоћна. Тај телеграм прошао је кроз сарајевску цензуру, и у њем се признаје, да је једна модерна држава, са толиким војним и полицијским апаратом, немоћна да спријечи анархију и пљачку над једним дијелом својих грађана!

Демонстранти су вазда носили на челу цареву слику и под њеном сјенком, а уз покликне против Срба, пустошили су српске домове.

Мало те не сви српски дућани у трговачком крају Сарајева, у најживљем дијелу вароши, демолирани су и опљачкани.

Разоравње је трајало од 10 час. прије подне, до 7 час. у вече.

За све то вријеме војска и полиција нијесу стигле да воспоставе ред!!

Један други сарајевски телеграм, који је такође од цензуре пропуштен, саопштава да је све до темеља разрушено! Још цинизма имају у тој језивој истини.

Сарајевска чаршија пружа страховиту слику пустоши.

У улици Ђурчилук налази се велика и богата трговина Ђилимова Србина Прњатовића. Ђилимови су изнесени из радње, побацани на улицу, разношени, гажени ногама и сјечени ножевима и сјекирама.

Јувелирска српска радња Митричевића била је прави предмет јуриша. Ту су се „демонстранти“ бар добро регресирали. И кад је власник радње Србин Митричевић у ту гомилу плаћених вандала испалио револвер, тад је долетјела војничка патрола на лице мјеста, али не да разјури дивљаке, већ да ухапси нападнутога на сву прилику „ради сметања јавнога реда и мира“.

Из трговине вином браће Јелачића избачене су све бачве и вино из истијех пуштено да поплави улице.

Дом Јефтаничића готово је најгрђе прошао. Нишан им је био управо овај српски првак. У његову кућу јурнула је подстрекнута руља и унутра је направила оргије какве нијесу чинили ни Турци кад бијаху на врхунцу својега бијеса. Намјештај је изломљен, слике и огледала разбијени, постелне ствари избачене кроз прозор на улицу, и све уопште што год се могло рукама дохватити и сјекирама сасјећи, разбацано је и испретурано. На улици је руља дочекивала избациване ствари и ту их је газила и даље ломила уз узвике лојалности. Пошто је та хотентотска операција морала дуже времена трајати, полиција је ипак имала времена да стигне на лице мјеста, али је била „немоћна“, како се то мудро вели у службеном саопштењу.

Готово сви Срби трговци у Сарајеву доведени су до просјачког штапа. Српска Централна Банка, Просвјета, Српска Штампарија, „Српска Ријеч“ и друге српске установе све су разрушене.

У реакцији

„Пестер Лојд“, орган мађарске владе, оштро критикује, поводом са-

рајевског атентата, политику попуштања (!) Србима и вели, да ће се од сада у босанско-херцеговачкој управи морати још мањи број Срба постављати за чиновнике, јер су до сад били они унапријеђени на штету аустројског и мађарског чиновништва!!!

Само тако напријед, па ће се утврдити задовољство у Босни.

Од чиновништва у Босни и Херцеговини 95 од сто су дошљаци, странци и туђинци, који долазе тамо не знајући ни ријечи српски, а онај мали број пет процената као милоствиња је добачен домаћим синонима.

Ако ће Босну и даље сматрати као колонију, а не као равноправну покрајину с осталим дијеловима Монархије, тад неће бити потребна никаква пропаганда са стране, да импортира незадовољство.

Признање.

Сарајевски полуслужбени лист „Боснише Пист“ признаје да је над тамошњим Србима био извршен погром.

Гласови штампе о атентату

Загребачко хрватско „Народно Јединство“ пише:

„Ово што се догађа послје сарајевског атентата, има много сличности с оним, што се је дешавало у западном, пак онда у источном римском царству у временима њихове агоније и што се дешава у Турској, која је увијек од ексцеса својих безумних маса трпила само штету и падала из несреће у несрећу. Зар ови мрачни елементи хоће и овом згодом, кад је за то најнеподеснији час, да у цивилизованом свијету побуде прислодабљање прилика у свој држави са приликама у Турској? Зар није то један противдржавни кримен? Зар ће се тиме манифестирати унутрашња животна снага државе, ако одмах послје трагичне смрти оне тајновите, али ван сваке сумње јаке личности, која је хтјела да репрезентира будућу снагу и живост ове државе, даду свијету примјер унутрашњег хаоса и ако убијајући меусобни склад и повјерење, убијајући осјећај сигурности, осјећај о једнаком праву и заштити живота и иметку свију држављана, читаве народе објектују као народе атентатора и убојница? Тако данас још једино Турци кољу Јермене и Грке, али та клања су им се и у прошлости љуго осветила.

У Турској покољи и оне освете долазе од тога, што је унутрашњи стабилитет државе уздрман и што су централне власти немогуће или чак њихови органи погодују овом самоубилачком ексцидирању. Да ли су они, који разулареше и који пуштају да се догађа ово што се данас на нашем југу догађа, промислили куда то води и да ли нијесу они сукривци за стварање несигурности и разклиманости у државном организму?

Зар не би баш дубоки, трагички мир у овим часовима за читав свијет био бољи и увјерљивији доказ за то како атентатори, погодив будућег носилаца врховне државне власти ове државе, не усидјеше да ни у чему погоде саму државу, зар не би такав мир, под дојмом трагичког догађаја био ствараоц унутрашњег консолидовања јаче лојалности и не би ли био лијепо за расклимане чести?

Дагађаји, који су се збили у нашим јужним крајевима, пошљедица су једне напетости и једне безглавости. Напетости, која је владала, и безглавости, која је завладала у први час.

Држање власти као што је било безглаво за вријеме атентата, тако је било безглаво и послје тога. Та власт није, послје првога неуспјелог атентата, знала да сирјечи други, пак она није знала ни онда да се оријентира, јер иначе не би требала да чека на проглашење пријекта суда у Сарајеву истом онда, кад је девастација била довршена. Чини се чак, да су девастације биле пропуштане. Али када и власт захвати страст, луђе освете без правог циља, онда је то симптом анархије.

Зар су оне мрачне силе, које су све ово у Босни и у Загребу удешавале, пропуштале или провониле, мислиле, да је баш страшна смрт престолонаследника прави час за инаугурирање онога курса у политици, који је по њиховом увјеравању репрезентирао покојник? Зар су они мислили, да се оваквим начином тај курс може водити? Зар су оне силе, које су се његовим именом закривале, мислиле, да су оне мјеродавније од покојника и да ће сада, кад је он пао жр-

твом атентата, оне избити на површину? Гдје је ту логика, гдје је ту политика? гдје је ту нијетет?

Али имаде и чудних појава: док ове мрачне силе оперирају са денунцијацијама с велендаје и руше куће и дућане посећи слику владареву пред собом, докле они кругови који су те мрачне силе помагали, а који су у првом реду звани, да манифестирају жалост, нијесу давали добар примјер публици. Јер док су у неким местима лица у војничким одорама јавно, гласно, намјерно говорила, да чује свијет: „Сада треба све те наше Србе и Југословене, махом повјешати и гамад на колац натакнути, пет стотина њих барем!“ — докле друга таква лица нијесу баш показивала много дубоке жалости. Чак ни они највиши: извјесни зборни заповједник, који је био разглашен као заштитник оних „лојалних“ елемената и који је, према опетованим тврдњама новинским, био извјештавао о „сумњивим појавама у Хрватској“ — на дан уморства престолонаследника, пошто је већ био обавјештен, и док су мрачни елементи кували да харају улицама — сједно је читаву вечер у већем друштву у анимираној забави у јавном локалу.

Какав је дакле ово ред и какве су то силе које су гањале и денунцирале народне људе, покрете и странке и који сада подижу грађанске ратове? Зар су они били оруђе виших сила, или су они злорабљивали те више? Јесу ли они одавно радили за друге, више, или су они радили само за себе и своје интересе и сада мисле да могу још слободније радити, када нема, моментано, контроле и када би се могло у муноте ловити? Да ли су они радили за јединство државе, или за властито пашовање у засебним пашалуцима заводећи и искорнишћавајући оне више и највише? Нијесу ли ово, да, баш ово, далеко опаснији и сумњивији симптоан, од разних „појава“, којима су ови елементи, да се додворе, маскирали своје амбиције и интересе?

Поводом инсценираних демонстрација 400 франковачких младића у Загребу (овдје је број јавно и сам Бечки Кор. Биро*), „Србобран“ пише:

Не треба човјеку никакве нарочите политичке далековидности, да схвати оно, што је тако очито: кад би мародери успјели, у оном што желе, да одговорност за сарајевску катастрофу баце на сав српски народ, што више и на огромну већину хрватског народа, то би значило бацити окрвене на читав наш народ и марамо дунава. Зар за тим мародери иду. Зато су на прве вјести о атентату, под заштитом заставе жалости и заштитом гласних којалности повели кампању противу Срба и — коалиције. Њива лојалност се прво манифестовала у политичкој сарајки, у разбијању Хрватског Покрета и „Новости“, у пријетњама коалицији. Чак и коалицију, дакле, легитимног представника већине народа у Хрватској, на силу, свјесно против истине, хоће да доведу у савез са атентатом. Против ње се демонстрира, њеним првацима се пријети. Синоћ један говорник објашњаваше скупиљеном свијету, да — С. Прибићевића треба убити. Наравно, није Прибићевић сам; овај канибалски програм тражи овакву судбину за читаву серију народних првака.

Такав би, дакле, требао да буде одговор на сарајевски атентат: да сами униште своје политичке странке, што значи за дуго уништити читав наш народ.

Који патриота, који нормалан човјек може такву судбину да зажели своме народу! То не може чак ни она странка, коју мародери воде и заводе; то може само та, на срећу не многобројна, мародерска клика, она иста клика, која се ту недавно тужила, што Срби — не праве атентате. Један од њихових вођа, Кршњавић, писао је, с пријекором хрватској омладини, да се српски студенти држе мирно и паметно; „Драг“ је чак у српској нереволуционарности гледала неку политичку перфидију. А сад нападнут за сарајевски атентат треба да буду одговорни не само сви Срби, него и сви Хрвати, који неће покољ Срба.

Али мародерске жеље се неће испунити. Јер то не одговара чак ни интересима оних струја којима се мародери гурају у службу. Мародери су сувнише претерали, доказујући, да су на читавом Југу Монархије милијони spremни на политички терор, на политику бомбе и револвера. С те стране ће мародери брзо бити сатјерани у границе, гдје ће моћи шкодити само нашем народу.

Наша је ствар, да им онемогућимо зло, које нашем народу спремају. То није тешко. Наш народ, који је срећа тако рјетко миловала, који је претурно толико страдања, имаће и у садашњем тешком часу и потребне политичке зрелости, хладне прибраности, и енергије, да се неће дати ни сломити тежином догађаја, нити ће се дати завести од законитог пута, који му указују његови интереси и

његова част, и којим га воде и данас странке и људи, с којима је до данас изишао сретно из толиких искушења.

О томе не сумњамо, ниго ико, ко наш народ зна, пријатељ као ни противник. — Морална снага и здрава намет народа је гаранција, да неће допустити, да његова политика постане вљачка политичких мародера. Већ и до сада, и у појмљивим трзајима, којим је реагирала на болне вјести из Сарајева, наша јавност

је у тим моментима бола, мирно, али с презиром гледала на инфамије мародера. Тај презир ће прећи у гњев, ако се инфамије наставе, како су почеле. Мародери то треба да знају, и кад већ не могу бити људи, и кад им душа допушта, да властито свој народ из прљавих својих рачуна гурају у несрећу, нека бар буду паметни. Наш народ није љешина; мародерске вљачке неће тријети ни сала, у овом историјски судбоносном часу.

Послије атентата

Спровод Франца Фердинанда

Трст, 19. јуни

Лијесови надвојводе и војвоткиње искрцани су у Трсту, уз учешеће огромног мноштва свијета, и положени на два катафалка. Бискупи су дали абсоулицију. Лијесови су испраћени на станицу мноштвом свијета, генералима, адмиралима, представницима власти и изасланствима. Пошто је почасна чета босанског пука одала почаст, воз је кренуо у 9 и три четврти — Бечки Кор. Биро.

Беч, 19. јуна

Смртни остаци надвојводе и војвоткиње приспјели су синоћ у Беч на јужну станицу гдје их је дочекао надвојвода Карло, министар војни, дворски великодостојници, генералитет. Присутни су плакали кад су подигнути лијесови. Кад се образовао спровод по традиционалном обичају и кренуо, огромно мноштво свијета пред станицом кључало је и успут плакало. Пошто су дошли пред царски двор, били су

благословљени и пренесени у дворску цркву. — Бечки Кор. Биро.

Беч, 20. јуна

Мноштво свијетине покушало је поново синоћ да манифестује пред српским посланством. Полиција је растјерала манифестанте и спријечила манифестацију. — Бечки Кор. Биро.

Против Срба

Осијек, 20. јуна

Синоћ су се поновиле противсрпске демонстрације, као и у Ђакову. Противсрпских изгрета било је такође и у Броду на Сави. Проглашено је у том округу мало опсадно стање — Бечки Кор.-Биро.

Учешеће Њемачке

Берлин, 19. јуни

Цар Вилхелм неће путовати у Беч ради мале болести. — Бечки Кор. Биро.

Берлин 19. јуна

Цар Вилхелм је спријечен лумбагом да пође у Беч. Ни принц Хајнрих неће ићи. — Бечки Кор. Биро.

Дневник

Дворска жалост. Поводом смрти аустро-угарског Насљедника надвојводе Франца Фердинанда наш двор ће бити у жалости, која ће трајати двије недјеље.

Задушнице. Данас у 10½ час. прије подне, служене су у капели овдашњег аустро-угарског посланства задушнице за покој душе аустро-угарског Насљедника надвојводе Франца Фердинанда и његове супруге војвоткиње Софије Хоненберг. На задушницама је присуствовало цијелокупно особље посланства. У име Њ. Вел. Краља присуствовао је Министар Предсједник дивизијар сердар г. Ј. Вукотић, као генерал-ађутант, а у име Краљевске Владе Министар Иностр. Дјела г. П. Пламенац. Били су присутни и чланови овдашњег дипломатског кора.

На Краљевском Двору, Владину Дому и страним посланствима заставе су биле истакнуте на по копља.

Уређење водовода. Управник Београдског Водовода, инжењер г. Драгомир Мирковић на позив наше општине, долази на Цетиње почетком јула да проучи питање снабдијевања Цетиња водом и да за то изради планове. Сигурно је да ће се одмах приступити радовима и да је ово посљедње љето што трпимо оскудицу воде.

Продаја десетка. Са званичне стране извјештени смо, да ће се продаја десетка за ову годину у новоослобођеним крајевима извршити код онамошњих царинарница и то:

У Ђаковци 1. 2 и 3 јула т. г.
„ Пећи 5. 6 и 7 „ „ „
„ Гусињу 9. 10 и 11 „ „ „
„ Беранима 1. 2 и 3 „ „ „
„ Б. Пољу 6. 7 и 8 „ „ „
„ Пљевљима 11. 12 и 13 „ „ „
У Бојанском капетанству 1. 2 и 3 јула т. г.

Закуп десетка може узимати свако ко поднесе потребну кауцију у новцу, вриједносним папирима или гарантном писму којег домаћег новчаног завода, изузимајући: активне официре државне и општинске чи-

новнике, жандарме и службено особље уопште.

Ово објављујемо ради тога, да би се и подузимачи из старих крајеви могли на вријеме пријавити ради лицитирања.

Из Дјечијег Сада. У Дјечијем Саду Њ. Ц. В. Велике Књагиње Милице Николајевсе школска година биће завршена у 10 часова прије подне у уторник 24. ов. мјесеца. Том приликом ће дјеца у присуству гостију полагати мали испит, који ће се састојати у томе што ће поновити главне тачке свега, што су преко године учили. Овом приликом у школи ће бити изложени и ручни радови дјеце. Програм свечаног завршетка школске године састоји се из декламовања, пјевања и гимнастике у башти школској.

Врућине. Од неколико дана трају праве љетње врућине, које су захватиле и све наше крајеве.

ПОМЕН

У неђељу 22. овог мјесеца у 11 сати прије подне, у цркви на гробљу, одржаћемо помен нашим никад непрежаљенима:

† Перу М. Јовићевићу

члану Вел. Суда у пензији и

бригадиру † Стеву Јовићевићу

о чему извјештавамо сроднике, пријатеље и другове покојника.

Цетиње.

Ожалостјени: Митар П. Јовићевић с породицом. Бр. 48, 1, 1

ПОМЕН

У неђељу 22. јуна ов. год., у 10½ сати прије подне, у цркви на гробљу, даваћемо годишњи помен нашем никад незаборављеном

† Јовану (Муси) Кнежевићу

о чему извјештавамо пријатеље и познанике.

Цетиње.

Бр. 45, 1, 1 Никола Кнежевић